

Strona przeciwna: Skatteverket

Sentencja

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym spółka z siedzibą w danym państwie członkowskim nie jest uprawniona do odliczenia odsetek zapłaconych należącej do tej samej grupy spółce z siedzibą w innym państwie członkowskim, na tej podstawie, że łączące je zobowiązanie zaciągnięto prawdopodobnie głównie w celu uzyskania znacznej korzyści podatkowej, podczas gdy istnienia takiej korzyści podatkowej nie stwierdzono by, gdyby obie spółki miały siedzibę w tym pierwszym państwie członkowskim, ponieważ w takim przypadku znajdowałyby do nich zastosowanie przepisy dotyczące wewnątrzgrupowych transferów finansowych.

(¹) Dz.U. C 295 z 2.9.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție – Rumunia) – UCMR – ADA Asociația pentru Drepturi de Autor a Compozitorilor / Asociația culturală „Suflet de Român”, reprezentowana przez syndyka, Pro Management Insolv IPURL

(Sprawa C-501/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 ust. 1 lit. c), art. 24 ust. 1 i art. 25 lit. a) – Transakcje podlegające opodatkowaniu – Wynagrodzenie za publiczne udostępnianie utworów muzycznych – Artykuł 28 – Organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi – Pobieranie tych wynagrodzeń od użytkownika końcowego w jej imieniu i na rzecz podmiotów praw autorskich]

(2021/C 79/14)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UCMR – ADA Asociația pentru Drepturi de Autor a Compozitorilor

Strona przeciwna: Asociația culturală „Suflet de Român”, reprezentowana przez syndyka, Pro Management Insolv IPURL

Sentencja

1) Artykuł 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/88/UE z dnia 7 grudnia 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że podmiot praw autorskich do utworów muzycznych świadczy odpłatnie usługi na rzecz organizatora spektakli, użytkownika końcowego, jeżeli jest on upoważniony, na podstawie licencji niewyłącznej, do publicznego udostępniania tych utworów w zamian za zapłatę wynagrodzeń pobieranych przez wyznaczoną organizację zbiorowego zarządzania, która działa we własnym imieniu, ale na rzecz tego podmiotu praw autorskich.

- 2) Artykuł 28 dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2010/88, należy interpretować w ten sposób, że organizacja zbiorowego zarządzania, która pobiera we własnym imieniu, ale na rzecz podmiotów praw autorskich do utworów muzycznych, wynagrodzenia należne im w zamian za zezwolenie na publiczne udostępnianie ich utworów chronionych, działa w charakterze „podatnika” w rozumieniu tego artykułu i w związku z tym uważa się, że otrzymała te usługi od tych podmiotów, zanim sama wyświadczyła je użytkownikowi końcowemu. W takim przypadku organizacja ta jest zobowiązana do wystawienia we własnym imieniu na rzecz użytkownika końcowego faktur, na których wykazane są pobrane od niego wynagrodzenia, w tym podatek od wartości dodanej (VAT). Podmioty praw autorskich są z kolei zobowiązane do wystawienia na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania faktur obejmujących VAT za usługę świadczoną z tytułu otrzymanych wynagrodzeń.

(¹) Dz.U. C 372 z 4.11.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 20 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Land Baden-Württemberg / D.R.

(Sprawa C-619/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Konwencja z Aarhus – Dyrektywa 2003/4/WE – Publiczny dostęp do informacji dotyczących środowiska – Przedsięwzięcie budowy infrastruktury „Stuttgart 21” – Oddalenie wniosku o udzielenie informacji o środowisku – Artykuł 4 ust. 1 – Podstawy odmowy – Pojęcie „materiałów przeznaczonych do wewnętrznego komunikowania się” – Zakres – Ograniczenie w czasie ochrony takich materiałów]

(2021/C 79/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Land Baden-Württemberg

Strona pozwana: D.R.

Przy udziale: Deutsche Bahn AG, Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 1 akapit pierwszy lit. e) dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „materiałów przeznaczonych do wewnętrznego komunikowania się” obejmuje wszystkie informacje, które krążą w obrębie organu władzy publicznej i które w dniu złożenia wniosku o udzielenie dostępu nie opuściły wewnętrznej sfery tego organu, ewentualnie po ich otrzymaniu przez ten organ i o ile nie zostały one lub nie powinny być zostać podane do publicznej wiadomości przed tym otrzymaniem.